

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/257/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2108224313
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2108224313.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: RNDr. M. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M., F. XXXX/X, proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Trnava, Kollárova 8, o skončenie pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 18C/185/2008-81 zo dňa 18. januára 2010

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním žalobu žalobcu zamietol a vyslovil, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva. Mal preukázané, že žaloba žalobcu na náhradu mzdy za obdobie od 17.10.2008 do 30.11.2009 v sume 26.482,60 eura spolu s odstupným za štyri kalendárne mesiace v roku 2009 v sume 6.561,32 eura a náhrada mzdy v sume priemerného mesačného zárobku od 01.12.2009 do právoplatného skončenia pracovného pomeru spolu s úrokom z omeškania nie je dôvodná. Žalobu zamietol tiež v časti skončenia pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Na základe vykonaného dokazovania žalobu žalobcu nepovažoval za dôvodnú pre nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovaného. Žalobca počas celého konania pred súdom trval podľa pôvodnej zmluvy na mieste výkonu práce v Dunajskej Strede. Rozsudkom okresného súdu č.k. 28C/24/2005-123 zo dňa 02.10.2007 bola vyslovená neplatnosť výpovede žalovaného a žalobca bol preto zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ktorý v zmysle § 8 ods. 3 z.č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, zamestnávateľov a zamestnancov, ktorí k 31.12.2003 vykonávali verejnú službu v okresnom úrade na úsekoch všeobecnej vnútornej správy živnostenského podnikania, civilnej obrany, krízového riadenia, obrany a bezpečnosti štátu, hospodárskej mobilizácie, správy majetku štátu a mimoriadnych rehabilitácií a prešli na krajský úrad, v ktorom územnom obvode mal okresný úrad sídlo. Súd v konaní aplikoval ustanovenie § 3 ods. 4 z.č. 254/2007 Z.z., v zmysle ktorého boli krajské úrady zrušené. Podľa tohto ustanovenia práva a povinnosti z pracovných vzťahov zamestnancov krajského úradu pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorí k 30.09.2007 vykonávali verejnú službu v obvodnom úrade, prechádzajú na obvodný úrad. Právnym nástupcom krajského úradu sa stal Obvodný úrad v Dunajskej Strede a konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb, začatých do 30.09.2007, dokončí tento obvodný úrad. Jedná sa v každom prípade o Obvodný úrad Dunajská Streda, ktorý mal v skutočnosti zabezpečiť aj výkon práce v prospech žalobcu. Preto žalovaný nie je tým subjektom, ktorý je povinný uspokojiť akékoľvek nároky žalobcu a preto je žaloba nedôvodná a neopodstatnená i v časti skončenia pracovného pomeru. O práve na náhradu trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešne brániacemu sa žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Nesúhlasil s rozsudkom súdu prvého stupňa a žiadal, aby bol zrušený a vec bola súdu prvého stupňa vrátená na ďalšie konanie. Nároky uplatnené v žalobe vznikli z neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru pre porušenie

pracovnej disciplíny po nadobudnutí právoplatnosti čiastočného rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 28C/24/2005-123 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/80/2008-159 a uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 3Cdo 20/2009 o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny. Žalobu podával na pôvodného zamestnávateľa, t.j. Krajský úrad v Trnave a ako nástupnícka organizácia bol Okresným súdom Trnava, v petíte rozsudku uvedený Obvodný úrad v Trnave, k čomu dospel súd po podrobnom dokazovaní o priebehu jeho pracovného pomeru od roku 1999 a v rozsudku to náležite odôvodnil, čo bolo opätovne potvrdené i Krajským súdom v Trnave, nakoľko žalovaný vtedy nenamietal svoje právne nástupníctvo. Vo vzťahu k súdu nevykonával žiadny procesný úkon, ktorým by akýmkoľvek spôsobom z jeho strany bol daný návrh na zmenu účastníka na strane žalovaného. Potom to nebol on, ktorý navrhol, aby na strane žalovaného došlo v dôsledku zákona č. 254/2007 Z.z. k zmene účastníka na strane žalovaného z Krajského úradu v Trnave, ktorého označil za žalovaného v žalobe na Obvodný úrad v Trnave. Takto rozhodol Okresný súd Trnava a toto bolo potvrdené Krajským súdom v Trnave. Poukázal na to, že dňa 17.10.2008 nadobudol právoplatnosť čiastočný rozsudok Okresného súdu Trnava č.k. 28C/24/2005-123 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/70/2008-159 o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, v zmysle ktorého rozsudku ho zamestnávateľ svojím listom zo dňa 28.10.2008 vyzval na nástup do zamestnania s ponukou voľných štátno-zamestnaneckých miest na Obvodnom úrade v Trnave. Z toho jednoznačne vyplýva, že žalovaný sám uznal, že pracovný pomer u neho naďalej trvá. Obvodný úrad Trnava s ním neskončil pracovný pomer ani dohodou, ani výpoveďou, ani okamžitým skončením pracovného pomeru. To, že po nástupe do zamestnania mu žalovaný nevedel ponúknuť vhodné pracovné miesto znamená, že vec mal riešiť výpoveďou v zmysle § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti. Poukázal na z.č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov. Podstatné pochybenie súdu prvého stupňa vidí v tom, že neskúmal, či vôbec bol niekedy v pracovno-právnom vzťahu s Obvodným úradom v Dunajskej Strede. Keďže v takomto vzťahu nikdy nebol, je chybou, pokiaľ sa stotožnil s právnym nástupníctvom Obvodného úradu v Trnave, pretože bol v pracovno-právnom vzťahu s Okresným úradom v Dunajskej Strede, čo sú dva úplne odlišné subjekty, pričom okresné úrady boli zrušené s účinnosťou od 01.01.2004. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 9 z.č. 254/2007 Z.z., keď pohľadávky a záväzky krajského úradu prechádzajú na obvodný úrad, z ktorého činnosti vznikli. Vzhľadom na skutočnosť, že pohľadávky žalobcu nikdy nevznikli z činnosti Obvodného úradu v Dunajskej Strede, ale sú to pohľadávky, ktoré prešli z Okresného úradu v Dunajskej Strede na Krajský úrad v Trnave, vzťahuje sa na nástupníctvo § 3 ods. 10 zákona, v zmysle ktorého pohľadávky krajského úradu, ktoré neprešli na obvodný úrad podľa ods. 9, prechádzajú na obvodný úrad v sídle kraja. Súd použil ustanovenie § 8 ods. 3 zákona o krajských úradoch a obvodných úradoch bez vykonania dokazovania. Nebral do úvahy dokazovanie, ktoré už bolo vykonané v konaní o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Krajský úrad v Trnave mal pri zrušení okresných úradov v roku 2004 postupovať v zmysle § 8 ods. 6 z.č. 515/2003 Z.z., z ktorého vyplýva, že nároky zamestnancov vyplývajúce zo štátno-zamestnaneckých pomerov a z pracovno-právnych vzťahov uvedených v ods. 5 uspokojí krajský úrad. Súd prvého stupňa nevykonával žiadne dokazovanie ohľadom jeho pracovného zaradenia, nebral do úvahy ani dôkazy už vykonané, preto je jeho odvolanie dôvodné.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril, rozsudok súdu prvého stupňa navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len OSP), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že je potrebné rozhodnúť spôsobom uvedeným vo výrokovej časti. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9, posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z.).

Predmetom tohto konania podľa pôvodnej žaloby žalobcu bol jeho nárok na náhradu mzdy a určenie, že pracovný pomer medzi účastníkmi končí podľa § 63 ods. 1 písmeno 2 Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti žalobcu nasledujúci kalendárny deň po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu, ktorý toto skončenie pracovného pomeru vysloví.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave číslo konania 9Co/157/2010 - 150 zo dňa 26. júla 2011 odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti skončenia

pracovného pomeru žalobcu u žalovaného z dôvodu nadbytočnosti potvrdil, v časti uplatnenej náhrady mzdy pripustil späťvzatie žaloby žalobcom, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie zastavil. Žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

V dôsledku podaného dovolania žalobcu proti tomuto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 4 Cdo 240/2011-206 rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí poukázal na to že v preskúmvanej veci súd prvého stupňa zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a stotožnil sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Odvolací súd jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil, pretože sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa však súd prvého stupňa nevysporiadal s viacerými otázkami a uvedený nedostatok neodstránil ani odvolací súd, keď sa stotožnil v celom rozsahu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň poukázal. Súd prvého stupňa totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že právoplatným rozhodnutím súdu bola určená neplatnosť skončenia pracovného pomeru žalobcu a žalobca bol stále zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ktorý bol podľa § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. zamestnávateľom zamestnancov, ktorí k 31. decembru 2003 vykonávali verejnú službu v okresnom úrade na príslušných úsekoch a prešli na krajský úrad, v ktorom územnom obvode mal okresný úrad sídlo. Následne zákonom č. 254/2007 Z.z. došlo k zmene zákona č. 515/2003 Z.z. a podľa § 3 ods. 4 tohto zákona boli krajské úrady zrušené a práva a povinnosti z pracovno-právnych vzťahov zamestnancov krajských úradov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorí k 30. septembru 2007 vykonávali verejnú službu v krajskom úrade, prešli na obvodný úrad. Právnym nástupcom Krajského úradu v Trnave sa tak stal Obvodný úrad v Dunajskej Strede, kde mal žalobca podľa zmluvy dohodnuté miesto výkonu práce.

Súdy sa podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky správne zaoberali otázkou pasívnej vecnej legitímácie, otázkou prechodu práv a povinností po zrušení okresných úradov i otázkou prechodu práv a povinností po zrušení krajských úradov.

Pritom z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom vznikol pracovný pomer žalobcu (resp. iný pomer), aký druh práce mal žalobca dohodnutý, ako sa tento pomer vyvíjal, kde bolo miesto výkonu práce žalobcu, ktoré otázky sú podstatné pre vyriešenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa tak nevyplýva, na základe čoho, akých dôkazov dospel súd k záveru, že žalobca vykonával verejnú službu uvedenú v § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. a § 3 ods. 4 zákona č. 254/2007 Z.z., keď aplikoval ustanovenia týkajúce sa verejnej služby, hoci právne predpisy obsahujú i iné ustanovenia, týkajúce sa štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu v obvodnom úrade alebo v krajskom úrade (§ 3 ods. 1, 2, 3 a 5 zákona č. 254/2007 Z.z.) a týkajúce sa štátnozamestnaneckých pomerov zamestnancov, vykonávajúcich štátnu službu v okresnom úrade, pracovnoprávne vzťahy zamestnancov krajských úradov a okresných úradov, vykonávajúcich verejnú službu pri správe nehnuteľného majetku štátu (§ 8 ods. 2, 4, 5 a 6 zákona č. 515/2003 Z.z.).

Z listinných dôkazov založených v spise, napr. z „výzvy na nástup do zamestnania“, adresovanej žalovaným žalobcovi vyplýva, že žalobcovi boli ponúkané štátnozamestnanecké miesta. Posúdenie, či ide o pracovnoprávny vzťah alebo o štátnozamestnanecký pomer je významné tiež z hľadiska aplikácie príslušného právneho predpisu. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa ďalej nie je zrejmé ako súd vyhodnotil vo vzťahu k prejednávanej veci právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Trnava č.k. 28 C 24/2005, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny dané žalobcovi 16. februára 2005 je neplatné, ktoré rozhodnutie bolo vydané v konaní proti žalovanému Obvodnému úradu v Trnave, ktorý úrad súdy považovali za právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave. V odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že právny úkon je neplatný a jeho následky nenastali, tak žalobca zostal zamestnancom Krajského úradu v Trnave. Uvedené však z rozhodnutia nevyplýva. Práve naopak, z odôvodnenia právoplatného rozhodnutia vyplýva, že súdy mali za to, že žalobca už nie je zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ale Obvodného úradu v Trnave, ktorý ako právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave zo zákona považovali v danej veci za účastníka

konania a konali s ním. Zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné i z hľadiska vysporiadania sa s otázkou pokračujúceho súdneho konania (po právoplatnosti rozhodnutia) v otázke ďalšieho zamestnávania žalobcu a náhrady mzdy podľa § 79 Zákonníka práce, ktoré skôr začaté konanie v čase rozhodovania súdov prebiehalo. Z ďalších dôkazov založených v spise vyplýva, že po právoplatnosti tohto rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi ako zamestnávateľ konal Obvodný úrad v Trnave, napr. z „výzvy na nástup do zamestnania“ a z „dohody o skončení pracovného pomeru“. Ani ohľadom týchto dôkazov nie je v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa uvedené ako sa súd s nimi skutkovo a právne vysporiadal. Rozhodnutie je nepreskúmateľné i v časti, v ktorej súd prvého stupňa uvádza, že „konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb, začaté do 30. septembra 2007, dokončí tento obvodný úrad. Jedná sa v každom prípade o Obvodný úrad Dunajská Streda, ktorý mal v skutočnosti zabezpečiť aj výkon práce v prospech navrhovateľa.“ Súd prvého stupňa pravdepodobne uviedol ustanovenie § 3 ods. 12 zákona č. 254/2007 Z.z. Avšak toto ustanovenie sa týka konaní začatých krajským úradom (v ktorých krajský úrad vystupuje ako správny orgán), pričom o také konanie v preskúmvanej veci nejde. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu na také konania súd prvého stupňa poukázal.

Na základe vyššie uvedeného tak rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje náležitosti rozsudku v zmysle § 157 ods. 2 OSP. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, ktorý v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením naň v podrobnostiach s použitím § 219 ods. 2 OSP len poukázal. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné. Keď sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 OSP, zaťažil konanie vadou podľa § 237 písm. f) OSP.

Krajský súd v Trnave po zrušení jeho rozsudku dovolacím súdom preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal účastníkom možnosť konať pred súdom, preto je potrebné tento rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 221 ods. 1 písm. f) OSP). Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

V ďalšom konaní potom predmetom sporu zostal nárok žalobcu o určenie, že pracovný pomer medzi účastníkmi končí podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti nasledujúci kalendárny deň po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu, ktorý toto skončenie pracovného pomeru vysloví.

Odvolací súd s prihliadnutím na právny názor dovolacieho súdu a v ňom uvedené argumenty a plne si osvojil záver, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je náležite odôvodnené tak, ako to požaduje zákon.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania. Stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.1.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci.

Posúdiac odôvodnenie preskúmaného rozsudku podľa vyššie cit. ust. § 157 ods. 2 OSP po zohľadnení jeho vyššie uvedeného výkladu je zrejmé, že prvostupňový súd sa ním dôsledne neriadil. Z odôvodnenia prvostupňového súdu s poukazom na vyššie uvedené nie je možné zistiť na základe akých skutočností, úvah a myšlienkových postupov dospel súd k záveru, že žalobu je dôvodné zamietnuť. V hodnotení skutkových zistení prvostupňového súdu tak absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyplývajú zo spisu a vyšli v konaní najavo, avšak súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

V prejednávanej príhode odvolací súd v zhode s názorom dovolacieho súdu mal za to, že nebolo náležite ozrejmene, kedy a akým spôsobom vznikol pracovný pomer žalobcu (resp. iný pomer), aký druh práce mal žalobca dohodnutý, ako sa tento pomer vyvíjal, kde bolo miesto výkonu práce žalobcu, ktoré otázky sú podstatné pre vyriešenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa tak nevyplýva, na základe čoho, akých dôkazov dospel súd k záveru, že žalobca vykonával verejnú službu uvedenú v § 8 ods. 3 zákona č. 515/2003 Z.z. a § 3 ods. 4 zákona č. 254/2007 Z.z., keď aplikoval ustanovenia týkajúce sa verejnej služby, hoci právne predpisy obsahujú i iné ustanovenia, týkajúce sa štátnozamestnaneckých vzťahov štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu v obvodnom úrade alebo v krajskom úrade (§ 3 ods. 1, 2, 3 a 5 zákona č. 254/2007 Z.z.) a týkajúce sa štátnozamestnaneckých pomerov zamestnancov, vykonávajúcich štátnu službu v okresnom úrade, pracovnoprávne vzťahy zamestnancov krajských úradov a okresných úradov, vykonávajúcich verejnú službu pri správe nehnuteľného majetku štátu (§ 8 ods. 2, 4, 5 a 6 zákona č. 515/2003 Z.z.).

Posúdenie, či ide o pracovnoprávny vzťah alebo o štátnozamestnanecký pomer je významné tiež z hľadiska aplikácie príslušného právneho predpisu. Z rozhodnutia súdu prvého stupňa ďalej nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil vo vzťahu k prejednávanej veci právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Trnava č.k. 28C 24/2005, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny dané žalobcovi 16. februára 2005 je neplatné, ktoré rozhodnutie bolo vydané v konaní proti žalovanému Obvodnému úradu v Trnave, ktorý úrad súdy považovali za právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave. V odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že právny úkon je neplatný a jeho následky nenastali, tak žalobca zostal zamestnancom Krajského úradu v Trnave, čo ale z rozhodnutia nevyplýva, naopak, z odôvodnenia právoplatného rozhodnutia vyplýva, že súdy mali za to, že žalobca už nie je zamestnancom Krajského úradu v Trnave, ale Obvodného úradu v Trnave, ktorý ako právneho nástupcu Krajského úradu v Trnave zo zákona považovali v danej veci za účastníka konania a konali s ním. Zároveň je rozhodnutie nepreskúmateľné i z hľadiska vysporiadania sa s otázkou pokračujúceho súdneho konania (po právoplatnosti rozhodnutia) v otázke ďalšieho zamestnávania žalobcu a náhrady mzdy podľa § 79 Zákonníka práce, ktoré skôr začaté konanie v čase rozhodovania súdov prebiehalo. Rozhodnutie je nepreskúmateľné i v časti, v ktorej súd prvého stupňa uvádza, že „konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb, začaté do 30. septembra 2007, dokončí tento obvodný úrad. Jedná sa v každom prípade o Obvodný úrad Dunajská Streda, ktorý mal v skutočnosti zabezpečiť aj výkon práce v prospech navrhovateľa.“ Súd prvého stupňa pravdepodobne uviedol ustanovenie § 3 ods. 12 zákona č. 254/2007 Z.z. Avšak toto ustanovenie sa týka konaní začatých krajským úradom (v ktorých krajský úrad vystupuje ako správny orgán), pričom o také konanie v preskúmanej veci nejde. Preto nie je zrejmé, z akého dôvodu na také konania súd prvého stupňa poukázal.

Po vyriešení pasívnej legitímácie žalovaného súd prvého stupňa posúdi nárok žalobcu vecne. Žalobca sa domáha určenia, že pracovný pomer medzi účastníkmi končí podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu nadbytočnosti nasledujúci kalendárny deň po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku súdu, ktorý toto skončenie pracovného pomeru vysloví.

Podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia alebo o znížení stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

Z dispozície právnej normy, aplikácie ktorej sa žalobca domáha, vyplýva, že dáva zamestnávateľovi možnosť dať zamestnancovi výpoveď z dôvodu nadbytočnosti. Podmienkou použitia tohto výpovedného dôvodu je organizačná zmena, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou

zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Posúdenie toho, či existuje výpovedný dôvod ako aj to, či zamestnávateľ uskutoční tento úkon a pristúpili k výpovedi zo zákonom predpokladaných dôvodov, je len na rozhodnutí zamestnávateľa. Ustanovenie § 63 ods. 1 písmeno b) Zákonníka práce vytvára zamestnávateľovi možnosť, nie povinnosť vynútiťelnú rozhodnutím súdu, skončiť pracovný pomer výpoveďou. Ak zamestnávateľ k výpovedi nepristúpi, ustanovenie § 63 ods. 1 písmeno b) Zákonníka práce neposkytuje zamestnancovi súdne uplatniteľný nárok (právo) na takúto výpoveď. V ustanovení § 67 Zákonníka práce sa dáva zamestnancovi možnosť ukončiť pracovný pomer výpoveďou z akéhokoľvek dôvodu alebo bez uvedenia dôvodu. Rovnako ako zamestnanec nemôže nútiť zamestnávateľa, aby ukončil pracovný pomer so zamestnancom výpoveďou (ide o jeho autonómne rozhodnutie, o jeho prejav vôle), ani zamestnávateľ nemôže nútiť zamestnanca, aby skončil pracovný pomer výpoveďou. Zákonné ustanovenia, na ktoré sa tu poukazuje, sú vo vzájomnej rovnováhe a ako zamestnancovi, tak i zamestnávateľovi z nich vyplývajú len tie práva a povinnosti, ktoré zákon výslovne zakotvil. Ani zamestnávateľa, ani zamestnanca nemožno nútiť a to ani autoritatívnym rozhodnutím súdu, aby k výpovedi pristúpili. Tieto skutočnosti súd prvého stupňa pri svojom rozhodnutí neopomenie a vyvodí z nich zodpovedajúce právne závery.

Preto odvolací súd s prihliadnutím na uvedené dôvody rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po zrušení veci dovolacím súdom žalovaný oznámil, že v nadväznosti na zákon číslo č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov došlo k zániku Obvodného úradu v Trnave ako právnickej osoby k 1.1.2013. Právnym nástupcom žalovaného v predmetnom spore je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova ulica číslo 2, 812 72 Bratislava, IČO 00151866.

V sporovom konaní určuje toho, kto vystupuje na strane žalovaného žalobca, žalovanému zostáva zachované právo na námietku pasívnej vecnej legitímácie. V predmetnom spore žalobca v žalobe podanej dňa 14. 11. 2008 určil ako žalovaného Obvodný úrad v Trnave (od 1.11. 2013 okresný úrad). Zákonom č. 345/2012 Z.z., ktorým bol novelizovaný aj zákon č. 515/2003 Z.z., neboli obvodné úrady od 1. januára 2013 zrušené, tieto naďalej existovali ako miestne orgány štátnej správy (§ 2 až 4 v zákona č. 515/2003 Z.z.), pričom § 8a zákona č. 345/2012 Z.z. obsahuje prechodné ustanovenia k právnej úprave účinnnej od 1. januára 2013 o prechode práv a povinností zo štátnozamestnaneckých vzťahov a pracovnoprávných vzťahov z špecifikovaných krajských úradov, ktoré nároky zamestnancov uspokojí ministerstvo podľa osobitných predpisov. Žalovaným v konaní však nie je krajský úrad. Medzičasom sa zákonom č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov stali okresné úrady nástupcami obvodných úradov - § 9 ods. 1 - „obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona“, avšak i tu práva a povinností zo štátnozamestnaneckých vzťahov a pracovnoprávných vzťahov od 1.11. 2013 prevzalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Určenie, kto je pasívne legitimovaný v spore je vlastne jeho ťažiskom, posúdenie, o aký právny vzťah medzi účastníkmi ide, u ktorého zamestnávateľa a v akej funkcii žalobca pracoval, aký druh práce mal žalobca dohodnutý, ako sa tento pomer vyvíjal, kde bolo miesto výkonu práce žalobcu, kto bol jeho zamestnávateľom sa musí v konaní ozrejmiť, preto boli rozhodnutia súdov zrušené a tak zostáva túto otázku vyriešiť a s námietkami pasívnej vecnej legitímácie vzhľadom aj na túto právnu úpravu sa vysporiadať a následne posúdiť nárok žalobcu vecne a opätovne rozhodnúť.

V danom prípade existujú okresné úrady ako miestne orgány štátnej správy naďalej, avšak s oklieštenými kompetenciami, ich značný rozsah prevzalo ministerstvo, preto zostáva žalobcovi za účinnnej súčinnosti súdu (najmä pri univerzálnej sukcesii) zväžiť, kto vzhľadom na uvedené zmeny je v konaní pasívne legitimovaný, či žalovaným zostane okresný úrad, či ministerstvo, alebo iný subjekt.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho a dovolacieho konania (§ 224 ods. 3, § 243d ods. 1 OSP).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.